

Gyönyörű PILLANAT

JAMIE McGUIRE

A GYÖNYÖRŰ SORSCAPÁS CÍMŰ
BESTSELLER SZERZŐJE

Dream
válogatás

Emlékeztek még Americára és Shepley-re? Az elmúlt évek egyik legsikeresebb könyvében, a Gyönyörű sorscsapásban ismerhettük meg őket. Itt az idő, hogy beavassanak titkaikba.

A pimasz America Mason az egyetem első évében ismerkedett meg a romantikus Shepley Maddoxszal, és viharos gyorsasággal egymásba szerettek. A heves érzelmek pedig elhamarkodott cselekedetekhez vezettek, és amikor America másodszor is visszautasította a korai lánykérést, ki kellett találniuk, hogyan tovább, hiszen az elválás szóba sem jöhet, összeköti őket a lángoló szerelem. Egy romantikus esküvőn való részvétel azonban felébreszti a lányban a vágyat, hogy mégis igent mondjon, Shepley pedig elhatározza, tesz egy utolsó próbát. Izgatottan indulnak neki a szülők meglátogatásának, mit sem sejtve arról, hogy mind a ketten ugyanazt akarják, azonban a természet végzetes ereje közbeszól... Hatalmas viharba keverednek, és már nemcsak egymásért és a szerelemért, de a túlélésért is küzdeniük kell.

JAMIE MCGUIRE olyan sikerkönyvek szerzője, mint a Red Hill és a Gyönyörű sorscsapás-sorozat. Valamint A Sötétség és Fény angyalai-trilógia és a Véletlen-trilógia. Elárulta, hogy az írás őszinteségre tanította, és hogy számára az a legnagyobb dicséret, ha az olvasói egy szuszra kiolvassák a könyveit, mivel nem tudják letenni.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Teljesen magával ragadott ez a regény. Nevettem meg sírtam, és mindeközben áhítattal csodáltam, hogy Jamie McGuire újra milyen lenyűgözőt alkotott!”

Goodreads

„Egyszerűen nagyon imádom a Maddox családot! Már most alig várom, hogy belemerülhessek ebbe az álomvilágba. Mindegyik rész csodálatos, és arra késztet, hogy sose akard, hogy vége legyen! Kihagyhatatlan!”

Barnes and Noble

„Jamie McGuire a káosz királynője. Tegyél félre mindent egy pár óra erejéig, és csak élvezd ezt az elkápráztató, szórakoztató, érzelmekkel teli gyöngyszemet!”

Love N. Books

„Azóta várom, hogy elolvassam Shepley és America történetét is, amióta beléjük szerettem a Gyönyörű sorscsapásban. Ez a rész egy tökéletes adaléka a sorozatnak.”

Amazon

Gyönyörű
PILLANAT

JAMIE McGUIRE

— részlet —

Első fejezet

Shepley

AMERICA ÚGY FESTETT, AKÁR EGY ANGYAL, AHOGY A MOBILT a füléhez szorította, miközben könnyek csillogtak az arcán. Nem boldog könnyek voltak, ez azonban mit sem vont le a szépségéből.

Keresztbe vetett lába közé vette a készüléket, s hosszú, elegáns ujjaival matatott a képernyőn. A vastag, neon rózsaszín foglalat az olajzöld szoknyáján hevert. A szoknya az első randinkra emlékeztetett... amellyel egy csomó első ez meg az járt együtt. Már akkor is tetszett, most azonban – hét hónappal és egy szakítással később – még közelebb állt a szívemhez. Az elmázoló-dott szemfestékével és a vérágas szemével együtt.

– Összeházasodtak – pillantott fel, és megtörölte az orrát.

– Hallottam. Gondolom, akkor a Honda a reptéren van. Letehetek, aztán utánatok megyek a lakásba. Mikor fut be a járatuk?

– Miért böngök itten? – csodálkozott el magán szipogva. – Mi ütött belém? Még csak meg sem lep a dolog. Tehetnek bármit, nem tudnak már kiakasztani!

– Két napja még azt hittük, hogy meghaltak. Most pedig Abby Travis felesége... te is először találkoztál a szüleimmel. Csúcs volt ez a hétvége, bébi! Ne edd magad!

Megsimogattam a kezét. Látszólag meg is nyugodott, de csak egy pillanatra, aztán tovább hergelte magát.

– Te rokona lettél Abbynek – mondta. – Én csak a barátnője vagyok. Itt mindenki rokona mindenkinek, rajtam kívül. Kívülálló vagyok!

Átkaroltam a nyakát, a mellemre vontam, és a haját csókolgattam.

– Hamarosan te is a családhhoz tartozol.

Ellökött magától. Nyilván mert újabb nyugtalanító gondolat telepedett meg abban a csinos fejecskéjében.

– Friss házasok, Shep!

– Na és aztán.

– Gondolj bele! Nem lesz szükségük szobatársra.

Ráncba szaladt a homlokom. Igaz is. Mi a fenét csinálunk akkor?

De menten el is mosolyodtam, amint ráleltem a megoldásra.

– Mare.

– Igen?

– Kivehetnénk egy lakást.

Megrázta a fejét.

– Ezt már kitárgyaltuk.

– Tudom, de szeretném, ha újra beszélnék róla.

Travis és Abby szökése tökéletes alkalom erre.

– Valóban?

Bólintottam.

Türelmesen kivártam, amíg az ő lelki szemei előtt is megjelennek az új lehetőségeink. Láttam rajta, hogy ez történik vele, mert a szája sarka egyre inkább felfele görbült.

– Érdekes elgondolni, a valóság azonban...

– Ne félj, megoldjuk – mondtam.

– Deana még jobban megutál.

– Az anyám nem utál téged.

– Gyanakvással kezelt. Biztos vagy ebben?

– Ismerem anyát. Kedvel téged. Nagyon is!

– Akkor vágjunk bele.

Egy pillanatig azt hittem, rosszul hallok, de aztán még szorosabban öleltem magamhoz. Amúgy is szürreális volt minden körülöttünk: hogy az egész hétvéget abban a házban töltötte, ahol felnőttem, és most az ágyamon ül. A megismerkedésünk napjától kezdve úgy éreztem, hogy az egész valóság megváltozott. Korábban nem történtek velem olyan csodák, mint America. Most

pedig, minekutána a múlt és a jelen ilyen hihetetlenül összegabalyodott, a tetejében America Mason hajlandó megtenni velem a következő lépést a kapcsolatunkban. Keveset mondok hát azzal, ha kijelentem, hogy csúcs volt ez a hétvége.

– Csak majd valami melót kell találnom – mondtam elfúló lélegzettel. – Van egy kis megtakarított pénzem a bunyókból, noha nem hinném, hogy a tüzeset után egyhamar számíthatunk újabbakra, már ha lesznek valaha is egyáltalán.

– Különben sem szeretném, ha elmennél egy ilyenre, különösen a történetek után, Shep – rázta meg a fejét America. – Így is hetekig temetésekre fogunk járni.

Szavai bombaként robbantak, minden örömteli várakozást kiirtva a beszélgetésünkből.

– Gondolni is rossz rá!

– Nem lesz holnap búcsúztató valahol?

– De igen, Derekre, Spencerre és Royce-ra emlékezünk – bólintottam. – És pénzt is gyűjtünk a gyászoló családoknak. Még mindig nem tudom elhinni, hogy nincsenek többé! Eddig azt hiszem, fel sem fogtam az egészet.

America az ajkába harapott, és kezét az enyémre tette.

– Annyira örülök, hogy nem voltál közöttük! Önzés tőlem, mégis ez minden gondolatom – ingatta a fejét.

– Nem önzés. Én is ugyanezt gondoltam rólad. Ha apa nem erősködik, hogy hozzalak haza ezen a hétvégén... mi is ott lehattünk volna, Mare!

– De nem voltunk, és most itt vagyunk. Travis és Abby megszöktek, mi pedig összeköltözünk. Nézzük a dolog jó oldalát.

Egy kérdés motoszkált az elmémbe.

– Mi az?

Megráztam a fejem.

– Ki veled!

– Tudod, milyen Travis és Abby. Mi lesz, ha szétmennek? Hogyan hat ez ki ránk?

– Az egyikük valószínűleg a kanapénkra roskad majd, és hallgathatjuk, amint a nappalinkban egymásnak esnek, aztán kibékülnek.

– Mit gondolsz, együtt maradnak?

– Azt gondolom, hogy egy ideig ingadozó lesz a kapcsolatuk. Szeszélyes... emberek. Abby azonban másként bánik Travisszel, mint a többiekkel, és ez fordítva még inkább így igaz. Szerintem szükségük van egymásra, csak éppen ilyen fura, egyedi módon, ha érted, mire akarok kilyukadni.

– Igen, értem – mosolyodtam el.

Körbenézett a szobámban. Tekintete meg-megállapodott a baseballtrófeákon meg a fotókon, amelyek az unokatesóimmal együtt örökítettek meg tizenegy éves koromban.

– Mondd, mennyire csicskázattak a Maddox fivérek? Elvégre is a kis unokaöccsük voltál. Kész... örület lehetett.

– Nem – mondtam tömören és velősen. – Inkább voltunk testvérek, mint unokatesók. Én voltam a legfiatalabb, ezért megvédelmeztek. Thomas valósággal dajkált engem és Travist. Travis folyton balhézott, ő megszidta, mint a bokrot. Én voltam a békeszerző, én könnyörögtem ki a megbocsátást Thomastól.

Elnevettem magam ezektől az emlékektől.

– Egyszer majd kifaggatom erről a mamádat.

– Mármint miről?

– Például arról, hogyan kötött ki ő meg Diane Jack és Jim mellett.

– Apa szerint csellel vívták ki – feleltem kuncogva. – Anya szerint viszont a sors fintora volt.

– Nagyjából mint nálunk, Travisnél és Abbynél megkettőnkénél – villant meg America szeme.

Közel egy évvel azután, hogy elköltöztem otthonról, a szobám majdnem ugyanolyan maradt. Öreg számítógémem most is a kis fa íróasztalon porosodott a sarokban. A polcokon ugyanazok a könyvek sorakoztak, és az éjjeliszekrényen két esetlen báli fénykép búsongott olcsó keretben. Egyedül a focista időkből való felvételek és újságkivágások hiányoztak, amelyek régen a szürke falakat ékesítették. A gimni mintha egy másik életben lett volna. America nélkül minden úgy hatott, mint egy párhuzamos univerzum. A tűzvész és Travis esküvője csak még inkább elmélyítették a velem szemben táplált érzéseimet.

Elöntött a melegség, az a fajta, amit csakis az ő közelében éreztem.

– Ahogy látom, mi leszünk a következők – szaladt ki a számon.

– Mármint miben? – America elkomorodott, és felállt. – Shepley Walker Maddox, tartsd meg magadnak a gyémántgyűrűdet! A legkevésbé sem állok készen erre! Elégedjünk meg a közös lakással, oké?

– Oké – tartottam fel békítőleg a kezem. – Nem úgy értettem. Mindössze annyit mondtam, hogy egyszer majd.

America visszaült az ágyra.

– Oké. Mindenesetre, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba, elég dolgom lesz Travis és Abby esküvőjének a megismétlésével. Nincs időm egy továbbira.

– Miféle megismétlésről beszélsz?

– Abby tartozik nekem ezzel! Valamikor régen megfogadtuk, hogy egymás nyoszolyólányai leszünk. Ő kap egy valódi lánybúcsúztatót és lagzit, cserébe pedig hagyja, hogy én szervezzem meg az egészet. Ez az én előjogom! – mondta mosolytalanul.

– Értem.

A nyakam köré fonta a karját. Valósággal fuldokoltam a tömérdek hajától. Mélyebbre fúrtam az arcomat az arany loboncba. Örömmel fulladoztam, ha ez azt jelentette, hogy átöllelhetem.

– Tök tiszta a szobád – suttozta. – Én viszont nem vagyok tisztaságmániás.

- Tudom.
- Idegesítő lehetek.
- Ez elképzelhetetlen.
- Örökké szeretni fogsz?
- Annál is tovább.

Elégedett sóhajjal magához szorított. Az a fajta sóhaj volt ez, amiért tűzbe mentem volna, mert mennyei volt hallgatni. Édes, boldog kis sóhajai a nyár első napjára emlékeztettek, amikor minden lehetségesnek tűnik. Amikor emberfölötti erőt érzel magadban.

- Shepley! – hívott anya.

Kibontakoztam az ölelésből, és kézen fogtam Americát. Kivezettem a szobámból, végig a folyosón, le a földszinti nappaliba. A szüleim ott ültek a kopott kétszemélyes fotelben, és fogták egymás kezét. Ezt a bútordarabot vásárolták meg legelőször közösen, és nem voltak hajlandók kidobni. A ház különben tele volt modern bőrcuccokkal és rusztikus bútorokkal, a szüleim azonban így is legtöbb idejüket a földszinten töltötték, a nappaliban, első fotelük virágmintás, szúrós huzatán, egy folyosónyira a szobámtól.

- El kell intéznünk valamit, anya, hamarosan indulunk. Vacsorára itthon leszünk.

- Hová mentek? – kérdezte.

Összenéztünk Americával.

- Abby az előbb hívott fel. Azt kérte, hogy ugorjunk be hozzájuk – mondta America.

Ő és Abby gyakorlottan füllentettek. Gondolom, Abby tanította ki erre Americát, jóval azután, hogy Wichitába költözött. Szükség is volt erre, amikor kiskorú létükre ki-kiruccantak Vegasba, ahol Abby pókerezhetett, hogy kihúzza a csávából azt a lúzer apját.

Apa előrecsúszott a fotelben.

– Gondolom, azért tudnátok maradni még pár percet. Muszáj feltennünk pár kérdést.

– Megyek, megkeresem a retikülömet – mentette ki magát ügyesen America.

Anya ránk mosolygott, én azonban elkomorodtam.

– Mi ez az egész?

– Ül le, fiam! – veregette meg apa a barna bőr pihenőszék karját, amely a fotel mellett állt.

– Kedvelem ezt a lányt – kezdte anya. – Igazán, őszintén kedvelem. Erős, magabiztos, és szeret téged.

– Remélem is – mondtam.

– Szeret bizony! – tette hozzá anya sokat tudó mosollyal.

– Szóval... mi olyat mondhattok, amit nem hozhatatok szóba előtte?

A szüleim egymásra néztek, aztán apa a szabadon maradt kezével meglapogatta anya térdét.

– Olyan borzasztó, amit mondani készültök?

A bénázásuk azonban így is magáért beszélt.

– Oké. Szóval, mi a hézag?

– Jim bácsi telefonált – mondta apa. – Tegnap járt náluk a rendőrség, és Travis felől érdeklődtek. Úgy vélik, hogy ő áll a Keaton Hall-i verekedések háttérében. Tudsz erről valamit?

– Nekünk elmondhatod – szolt közbe anya.

– Igen, tudok a bunyókról – mondtam. – Nem ez volt az első. De Travis ezúttal nem volt ott. Ti is jelen voltatok, amikor felhívtam. A lakásban volt.

– Most azonban nincs ott – fészkelődött idegesen apa. – Tudod, hol van? Abbyt sem találják.

– Értem – mondtam, mert egyik kérdést sem óhajtottam megválaszolni.

Apa azonban átlátott rajtam.

– Hol vannak, fiam?

– Travis még nem beszélt Jim bácsival, apa. Nem gondolod, hogy neki kéne hagynunk az elsőbbséget?

Apa ezen elgondolkozott.

– Shepley... volt valami közöd a bunyókhoz?

– Jelen voltam néhányon. Ebben az évben szinte mindegyiken.

– Ezen azonban nem? – kérdezte anya a miheztartás végett.

– Nem, anya, itthon voltam.

– Mi is ezt mondtuk Jimnek – jegyezte meg apa. – És ezt mondjuk a rendőröknek is, ha kérdezik.

– Nem mentetek el innen? Éjjel sem? – firtatta tovább anya.

– Nem. Kaptam ugyan egy SMS-t a bunyóról, ez a hétvége azonban fontos volt Americának. Még csak nem is válaszoltam.

Anya láthatóan megnyugodott.

– Mikor ment el Travis, és miért? – faggatott tovább apa.

Igyekeztem megőrizni az önuralmamat.

– Apa, Jim bácsi majd elmondja, miután beszélt vele. America kikukkantott a szobám ajtajából. Intettem neki, hogy csatlakozhat hozzánk.

– Mennünk kéne – mondta.

Bólintottam.

– Visszaértek vacsorára? – kérdezte anya.

– Igen, asszonyom – felelte America.

Magammal vonszoltam fel a lépcsőn az utcaszintre, azután ki az ajtón.

– Megnéztem, mikor érkeznek. Két óra múlva – mondta, miután beültünk a Chargerbe.

– Akkor épp idejében érkezünk Chicagóba.

America hozzám hajolt, és arcon csókolt.

– Travis jócskán benne van a pácban, nem igaz? – kérdezte.

– Azon leszek, hogy megússza!

– Beszélj többes számban, bébi! Azon leszünk!

Mélyen a szemébe néztem.

Travis baromságaira egyszer már majdnem ráment a kapcsolatunk. Úgy szerettem, mint a testvéremet, ezt

azonban nem kockáztathattam meg még egyszer. Nem engedhettem, hogy America őt védelmezve kitegye magát a zsaruk szívatásának.

– Mare, díjazom, hogy ezt mondd, de kérlek, maradj ki ebből!

– Huh! – fintorgatta az orrát sértődötten.

– Travis sokakat magával ránt, ha belebukik a dologba. Nem szeretném, ha közéjük tartoznál!

– És te? Te hajlandó lennél erre?

– Igen – vágtam rá habozás nélkül. – Te azonban az egész hétvégét a szüleimnél töltötted. Semmit sem tudsz. Értetted?

– Shep...

– Komolyan kérlek rá! – mondtam keményen, ami különben nem volt rám jellemző. El is húzódott tőlem kissé. – Ígérd meg!

– Nem... ígérhetek ilyet. Abby olyan, mintha a rokonom lenne. Mindent megtennék érte! Ami ezért Travisre is vonatkozik. Mind benne vagyunk ebben, Shepley! Tudod jól, Travis is megtenné ugyanezt érte vagy érted.

– Az más.

– Nem az. A legkevésbé sem.

Lehajoltam, hogy megcsókoljam azt az istenverte, makacs száját, amelyet annyira imádtam, aztán elfordítottam a slusszkulcsot, hogy beindítsam a Chargert.

– Ők majd hazaviszik a kocsidat.

– Nem, dehogy – nézett ki mérgesen az ablakon. –
Mikor utoljára kölcsönadtam nekik, nélkülem házasod-
tak össze.

Felkuncogtam.

– Tegyéél le a Hondánál! Hazaviszem őket. Gondom
lesz rá, hogy egész úton ezt hallgassák! Travis sem búj-
hat ki alóla azzal, hogy beül hozzád, ezért ha megkérne
rá, hát...

Nevetve ráztam meg a fejem.

– Gondolni sem mernék rá, hogy elvigyem.